

Creștinul autentic îi aparține lui Hristos

VIAȚĂ CREȘTINĂ

Diacon dr. TRAIAN FLOREA
Biserica Pentecostală Nr. 1,
Carpați, Cluj-Napoca

Certificarea autenticității este vitală într-o lume atât de înșelătoare. Denaturarea este prezentă nu doar la lucruri, ci, adesea, credința multora este contrafăcută. Această falsificare nu este un element de noutate acum. Isus denunța categoric duplicitatea celor ce afișau emfatic credința în tipul lucrării Sale pământești. El îi acuza de superficialitate și ipocrizie. Dar am putea să privim spre creștinul de azi: cu ce se deosebește creștinul autentic de cel contrafăcut? Și nu ar fi eficient să zăbovim privind spre alții, ci trebuie să privim mai ales în oglindă, examinând veracitatea credinței noastre.

Fără să ne oprim la înțelegerea procesului mântuirii, a modului cum cineva „mort” din perspectivă spirituală devine „viu”, prin credința în Hristos, aș vrea să observăm identificarea celor ce Îi aparțin lui Hristos. În viața unui om care-I aparține lui Hristos există aspecte vizibile ale apartenenței. Putem să ne gândim la preocuparea diferită față de interesul celor din jur, la conduită, la priorități și la altele. Observarea acestor aspecte vizibile expune viața creștinului autentic, și, așa cum spunea, metaforic, Mântuitorul, creștinul devine lumina lumii. Nu creștinul este lumina, ci acesta primește și reflectă lumina de la Isus, care a spus: „*Eu sunt Lumina lumii*” (Ioan 8:12). Prin lumina lumii ne putem gândi la viața cotidiană, trăită exemplar, ca o consecință normală a apartenenței. Zice Apostolul Pavel: „*Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei.*” (Gal 5:24).

Trăirea creștinului este potrivită statutului său – nu doar la suprafață, ci creștinul autentic manifestă preocuparea pentru semenii, pentru nevoia lor. La aceasta se referă trăirea în iubire, și un aspect foarte important al manifestării iubirii este renunțarea la egoism. De altfel, iubirea și egoismul se exclud, pentru că egolatria este pervertirea iubirii.

Chiar în cadrul slujirii creștine există un pericol al egoismului pe care Apostolul Pavel îl dezaprobă, la fel ca Isus, propunând în schimb caracterul nobil: „*în smerenie, să-i priviți pe alții mai presus de voi înșivă! Fiecare din voi să nu aibă în vedere doar foloasele lui, ci și foloasele altora! Între voi să fie gândirea aceasta, care era și în Hristos Isus*” (Fil 2: 3-5).

Schimbarea datorată apartenenței la Hristos nu se referă doar la aspectele vizibile, ci și la ceea ce Apostolul Pavel numea „taina credinței cu o conștiință curată” (1 Tim 3:9 – NTSBR). Practicarea publică a credinței creștine este, în mod inevitabil, susținută de credința trăită „în ascuns”, în afara luminii reflectoarelor, în

afara spațiului eclezial sau chiar comunitar. Un creștin autentic practică neconstrâns disciplinele spirituale. Mă refer la lectura biblică, meditație, post, rugăciune, milostenie și altele. Aceasta înseamnă să fie al lui Hristos, să-și practice credința nu doar în public, la suprafață, aspect imputat de Isus fariseilor cu cuvinte de dojană: „ca mormintele văruiate sunteți”, spunea El, care arată frumos pe dinafară, dar în interior nu au viață. Creștinul autentic este cel care trăiește permanent în dimensiunea hristică.

Fiind al lui Hristos, creștinul poartă în viață amprenta lui Hristos, pentru că Duhul cel Sfânt îl transformă nu doar la exterior, ci întreaga viață este marcată de acest semn. Ca o paranteză, aș vrea să fac o precizare, în contextul multor voci care vorbesc despre fatidicul 666 – semnul fiarei. Nu voi face acum o incursiune în înțelegerea acestui semn în istoria Bisericii, sau în teologia contemporană (sunt mai multe scrieri care analizează metamorfozele antihristului), ci pot spune doar atât: trăim într-o lume în care unii îi aparțin lui Hristos, iar alții aleg să-i aparțină lui Satan. Fiecare om poartă pecetea celui căruia îi aparține. Unii primesc pecetea lui Hristos, iar alții primesc semnul fiarei. Hristos va avea grijă să-i pecetluiască pe ai Săi, și nu va îngădui nici o confuzie. Iar noi, creștinii, îi aparținem lui Hristos care a oferit eliberare și garantează viață. Cartea Apocalipsa, indiferent de detaliile interpretărilor multiple, are o afirmație care poartă un principiu inconfundabil: „*Nu vătămați nici pământul, nici marea,... până nu punem pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru*” (Ap 7:3). Iar dacă Dumnezeu ia o astfel de măsură, cu valențe cosmice, pentru protecția credincioșilor, grija mare a credinciosului nu trebuie să fie semnul, ci apartenența.

Umblarea cu Dumnezeu ne garantează apartenența: „Noe umbla cu Dumnezeu”, consemnează prima carte a Bibliei, iar aceasta i-a adus protecția lui Dumnezeu, chiar dacă a avut loc un cataclism planetar. Una dintre afirmațiile „test”, pe care o apreciez mult, este aceea a Apostolului Pavel, pe când călătorea spre Roma, ca întemnițat, iar corabia era naufragiată. Zice Apostolul: „*Un înger al Dumnezeului căruia Îi aparțin și pe care-L slujesc mi s-a arătat azi-noapte*” (FAP 27:23). Prin acea încurajare, Pavel este asigurat de protecția lui Dumnezeu, pentru că, unui creștin autentic, Dumnezeu îi vorbește și azi, iar el aude și ascultă cuvântul lui Dumnezeu. Iar dacă-I aparținem lui Hristos, este important să Îl slujim cu fidelitate.

Există, așadar, și azi creștini autentici. Oricât de mult ar fi caracterizați de modestie,

„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.”
(Romani 8:9)

trăirea lor exemplară nu trece neobservată, iar această trăire vizibilă a creștinului este motivată de schimbarea lăuntrică, de relația cu Hristos, de apartenență. S-ar putea ca unii dintre credincioși să fie nevoiți să poarte „semnele Domnului Isus” chiar pe trup, cum Pavel avea urme rămase de la nenumăratele situații de persecuție. Însă și cei ce nu au fost părtași

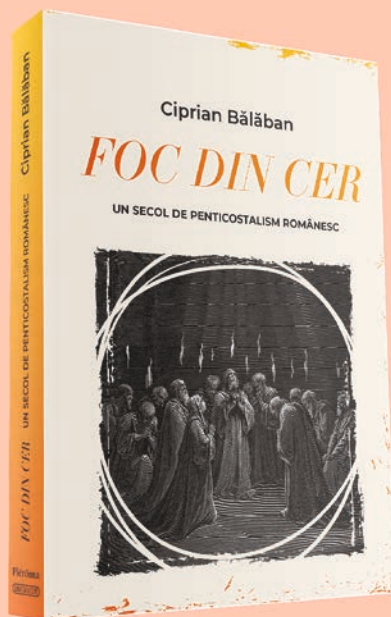
persecuției au viața transformată de jertfirea lui Hristos, purtând în inimă ceea ce au primit de la Hristos, adică „arvuna Duhului” (2 Cor. 1:22). O astfel de viață este aceea în care dovedim permanent următoarea afirmație: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”, ca o pecete care certifică de partea cui suntem, pentru că un creștin autentic Îi aparține lui Hristos!

Foc din cer

Sărbătoarea unui centenar este importantă și numai pentru că nu ne întâlnim de două ori în viață cu un asemenea eveniment. Primul secol din existența Mișcării pentecostale din România a fost marcat mai mult de persecuție și îngrădiri de tot felul decât de libertate religioasă.

Din punct de vedere istoric, o perioadă de o sută de ani permițe analize obiective asupra cursului evenimentelor. Este un moment potrivit pentru a înțelege trecutul, a discerne prezentul și a câștiga o perspectivă echilibrată asupra viitorului.

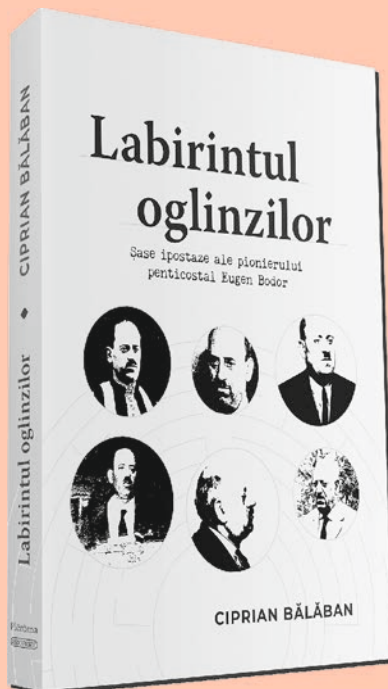
Volumul de față aduce multe informații noi despre istoria Bisericii Pentecostale din România, bazate pe studierea unor publicații pentecostale mai vechi, pe mărturii păstrate despre anumite evenimente, pe manuscrise nepublicate, dar în special pe identificarea multor documente care s-au păstrat în Arhivele Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și în Arhivele Naționale Istorice Centrale.

Baptist, creștin după Evanghelie, apoi pentecostal, Eugen Bodor este atras de cercetarea teologică. Studiile pe care le face îi determină convingerea necesității de a vesti „Evanghelia deplină” în cea mai mare aglomerație urbană din România – în București.

Făcând o lucrare de pionierat, una dintre provocări era obținerea unor venituri din activități colaterale care să-i aducă independență financiară. Așa și-a descoperit talentul de întreprinzător. Dar vremurile s-au schimbat și acest talent a devenit o „meteahnă”.

Deși convins de utopia comunismului, „păcatele trecutului” îl împing la colaborare cu sistemul. Într-o vreme în care bisericile pentecostale românești erau obișnuite cu predicatori simpli, carismatici, Bodor era predicatorul cu „pregătire”, cu „studii teologice”. În același timp, prea mistic. În cele din urmă, învățătura despre darurile Duhului Sfânt, așternută pe hârtie, a fost cea care l-a trimis în închisorile comuniste. Atât pentru Ministerul Cultelor, cât și pentru conducerea de atunci a pentecostalilor, el era „disidentul”, „schismaticul” care totuși își dorea atât de mult acceptarea în Cultul recunoscut de stat. Cartea de față surprinde șase reflexii diferite ale aceleiași persoane oglindite în documentele păstrate despre viețuirea sa prin locuri și vremuri schimbătoare.

Labirintul oglinzilor

Labirintul oglinzilor este o biografie a pastorului Eugen Bodor.

Influențele lui Eugen Bodor asupra Bisericii Pentecostale din România se resimt până astăzi.

www.editurapleroma.ro

Tel.: 021.434.1623

editurapleroma@gmail.com